

A misty autumn forest scene. Tall, slender trees with dark trunks line a path covered in fallen orange and red leaves. The sun is low in the sky, creating a warm, golden glow that filters through the mist and the canopy of trees. The overall atmosphere is serene and peaceful.

ОТВАРА ОТ ВЪЗДИШКИ

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЗОР	3
ПРЕНАСЯНЕ.....	4
ИМПРЕСИЯ.....	5
СЕЗОНИ	6
ЖЪЛТА ИМПРЕСИЯ.....	7
ИМПРЕСИЯ II.....	8
ДЪЖД	9
КРАСОТАТА КРАЙ НАС	10
УНЕС.....	11
ЧАКАНА ЕСЕН	12
СТО ЗВЕЗДИ	13
УРОК ПО РИСУВАНЕ.....	14
ПИСМО ДО ГЕРДА.....	15
СРЕБРОТО ОТ КОСИТЕ МИ.....	17
ЧУДЕН СЪН.....	18
ПОСЛЕДНИЯТ ВЛАК	19
ОТВАРА ОТ ВЪЗДИШКИ	20
ВРАБЧЕТА	22
РИЦАРСКИ ДУЕЛ	23
МЛАДОСТТА СИ ОТИВА.....	25
НА БЕЛЕРОФОНТ	27
НАСТРОЕНИЕ	28
ЛИСТОПАДИ	29
ВЕТРЕ МОЙ!	30
ЛИСТОПАД ОТ СТАРИ МЕЧТИ.....	32
В ТАКАВА НОЩ.....	33
В ДРУГ СЕЗОН... ..	34
НОСТАЛГИЧНО	35
НЕСБЪДНАТОСТ	36
МОЯТ ДЪЖД.....	37
ПЪСТЪР КАРНАВАЛ	38
ВЯТЪРНА МОЛИТВА	39
ЕСЕН, ДОШЛА ДО СЪРЦЕТО.....	40
ЕСЕНЕЯ... ..	41
ПРЕДЧУВСТВЕНА ЕСЕН	42
СБОГУВАНЕ	43
ЕСЕННА МЪДРОСТ	44
СВЕТЛО-АРХАИЧЕН.....	46

ВЗОР

Творец се взира дълго в часовете
и търси вдъхновение и блян
в невидимите багри на поета,
в художник - от проникване пиян,

в мелодията - сякаш волна птица,
размахваща в акордите криле,
дори и в тишина - императрица,
владееща мисловното поле.

Творец се взира. Погледът дълбае
и търси упорито своята цел,
която, скрита някъде в безкрая,
предсказва нечовешкия предел.

Творец се взира. Лумва и проблясва.
Малцина виждат пламъка му чист.
Творец се взира. След това угасва
сред недовършен календарен лист.

Накрая - склопил погледа си верен -
заспива тихо в свой координат.
А взрян във запечатаното вчера,
сам Бог възкликва:
“Беше той богат!”

ПРЕНАСЯНЕ

Прегърнал тишината на мечтите
очаквам час на светло тържество.
Събирам във сърцето си звездите
и с тях съграждам ново естество.

Тогава Вечността необяснима
разкрива ми интимно своя глас.
И в този миг е жива и съзрима -
безкраен Дух, а не студен атлас.

И аз се сливам с нея, като атом,
по-скоро - като лъч от светлина.
И оживява мигом тишината.
И Бог стои зад живата стена.

Прегърнал тишината на мечтите
пренасям се по чист и светъл мост.
И близък е Безкраят на звездите.
Не той, а аз оставам негов гост.

ИМПРЕСИЯ

Умора. Лодка с четири весла.
Пустинност в мислите необладани.
В дълбокото се гмурка пролетта
и мие февруарските си рани.

Пропуква се ледът неповторим.
Назъбва се кристалната корица.
А ние с теб умислени мълчим
в очакване на подранила птица.

Умора. Лодка с четири весла.
Една любов трепери във мъглата.
Проплаква остро птица без крила
и духа късен февруарски вятър.

СЕЗОНИ

През прозореца нахлува мирис
на неокосени в лятото ливади.
Приспива ме, из въздуха се носи.
Изтръпват навлажнените ми ириси
в мечтани, недовършени наслади,
в изстрадани сълзи за сенокоси.

Маса, стол, перо... И късна притча.
Пролетта – затворена в хербария,
лятото – във спомените бистри.
Есента си тръгва, зимата наднича...
Явно, вечността ме изпревари,
но поне сълзите ми са чисти.

ЖЪЛТА ИМПРЕСИЯ

Запленен и отдаден на мисли лирични,
в поетичен двубой с есента,
осъзнавам, че всички мечти идилични
пак са шума от жълти листа.

Непонятно и тихо е времето в жълто.
От сезоните само един
в моя бурен живот без покана нахълта -
нарисуван от скръб исполин.

Сред алеите крача и сълзите не крия.
Ах, да можех да стопля пръстта!
Да се случи най-чудната светла магия –
късна есен в зелени листа!

Но уви, кръговратът от хрема накихва
и дъхът му се втурва към мен.
Колко жълт листопад! Като сбъдната лихва
на мечтите за пролетен ден!

ИМПРЕСИЯ II

Запустялото небе се усмихна.
Спомни си някаква песен. Запя.
Вятърът, из пущинаците утихнал,
се събуди и полетя...

Хълмът се обагри в сребро.
Зашумяха дърветата сгушени.
А някъде, вътре, след прага
до кални галоши проскърцваше сушата...

ДЪЖД

Загърнато с оловен шлифер
гърми софийското небе.
И капките с незнаен шифър
почукват – кой ги знай къде.

Над дрехи, шапки, керемиди,
над жълти есенни листа...
Да можеше човек да види
на тая песен радостта,

да можеше с прибрани длани
в едно дъжда да събере...
Какво ти езеро! Ще стане
красиво есенно море!

Прибрало облачния шлифер
софийското небе блести,
че по възторжена тарифа
латих сълзите му с мечти.

КРАСОТАТА КРАЙ НАС

В парка тича детенце и смехът му кристален
с тържество на безгрижие пръска светли лъчи.
И усмивки раздвижва, и сълзи се пързаят
в уморени от старост човешки очи.

Не се връщат годините - изживяното бликва
само в спомени, в истини промълвени на глас.
Влиза есен в градините и живота обикваме
пак по детски стъписани в красотата край нас.

УНЕС

Синьото пристанище утихна.
Мракът зажадня за сън и ласка.
С нереален цвят се отразиха
лунните лъчи в стени метални.
Падна неизпушена цигара,
светна край солените въжета
и въздишка някъде отрони
тъмен силует във радост дива.

Синьото пристанище заплака.
Мракът – оживя от страсти.
Някъде в скалите остороръби
спираха – безкръвни и овални –
влюбени медузи... Две зеници
изцедиха тъмното в морето,
приютиха грохота му тъжен
и заспах. Беше ли щастлива?

ЧАКАНА ЕСЕН

Усещам дъха ти и пулса в ръката, която
провежда през себе си мисли и чувства в слова.
Събирам безкрая в докосване. Тръпките - в ято,
което е стрелнало своите криле в синева.

Отново завзела престола на климата есен
дамгосва с печата си хиляди жълти листа.
От мъдрост ли, обич ли, сякаш светът е унесен
и аз изповядвам пред него словесна мечта.

А той се усмихва: "Повярвай й! В нея са скрити
гореща молитва, надежда и приказен зов..."
Здравей моя чакана есен! От теб са мечтите,
които ме хвърлиха в дебри на лес от любов!

СТО ЗВЕЗДИ

Стар и тъжен моряк, уморен от години,
аз оставам без дъх и без стон,
щом сърцето ми спомня си светлото синьо -
сто звезди, отразени в планктон.

Всяка светла звезда бе едно мигновение.
Нежна ласка от топъл сезон.
Тя оставаше в мен като тихо вълнение -
сред звезди, отразени в планктон.

Вдигах морни ръце, виках морския залез,
онемявах пред звездния фон.
И погалваше бризът, неземно реален,
сто звезди, отразени в планктон.

След години в морето това ми остана -
златно руно на тъжен Язон.
Духва вятър... И светят сред морската пяна
сто звезди отразени в планктон!

УРОК ПО РИСУВАНЕ

Със остър нож си заостри молива
на чувствата, останали без думи.
Създай си после нежна перспектива -
балкон, прозорец, пълнолуние.

Хвани със щрихи сенките на мрака
- коварства на Монтеки, Капулети...
Вдигни цветя сред вятъра разплакан -
ефирни, недокоснати, невзети.

Рисувай смело устните горчиви,
които търсят сладост под балкона.
Смъртта рисувай - завист придирчива,
с отровните зеници на Горгона.

Накрая - само с капчиците сетни
свържи сърца във порив невъзможен.
И Шекспир сам ще ти шепти в сонета:
“Нима го нарисува ти? О, Боже!”

ПИСМО ДО ГЕРДА

Във стара кръчма, някъде из Дания,
седя със сладкодугмен разказвач.
Говорим си, а вътрешни терзания
избиват по очите ми до плач.

Тефтера си разтворил на коляното,
писмо решавам да напиша аз.
За ценното и истински голямото,
което не изказал бих на глас.

Така на листа раждат се въпросите,
които всеки тук ще прочете.
(Простете ми, ако на скръб не носите,
но не към вас отправени са те!)

“Вървиш ли още в ледената пустош
да търсиш своя Кай непрежалим?
И топъл дъх задържаш ли във устните,
с които да целунеш брат любим?

Проклинаш ли безмълвна огледалото,
оставило в окото стъкълце?
Препускаш ли в Лапландия, из бялото,
да зърнеш най-любимото лице?

Подканяш ли със сетен вик елените
да движат вкочанявали крака?
Надежда даде ли на неродените,
които ще пострадат все така?

Разбра ли, че в сърцата вее зимата,
готова всеки зов да вледени?
И пламъче едничко ако имаше
на Кай не би ли шепнела: Пламни!

Писмото ми лети до теб в пъртината,
понесено от бързоног елен...”
А ние с Ханс си пресушихме виното
и темите изчерпахме съвсем.

СРЕБРОТО ОТ КОСИТЕ МИ

Искаш ли среброто от косите ми?
Протегни тогава нежни длани
и след миг във тях ще са изсипани
всичките ми болки изтерзани!

Ще ме видиш сам самичък в нощите
как опитвам мислите да сгрея.
Ще усетиш как отварям пощата,
без да съм намерил нищо в нея...

Ще помислиш как нареждам думите,
посветени винаги на тебе!
Ще се питаш как кръстосвам друмите,
с вярата, че още съм потребен...

Искаш ли среброто от косите ми, -
спомените тъжни – цяло ято?
Целуни ме с обич незаситена
и ми дай душата си от злато!

ЧУДЕН СЪН

Идва чудният сън. Оня, същият,
дето вече години следи ме.
И отново политам над къщите
към звезди и простори без име.

Нямам време да метна палтото си,
ни обувките даже да вържа.
Пред очите галактики-лотоси
ме привличат и теглят ме бърже.

Преминавам над сини сияния.
Запечатвам в зениците блясък.
И преплитат се в мен разстояния,
и разстила се звездният пясък.

Сред галактики-лотоси в бездната,
виждам всичкият смисъл безкраен.
Диша, диша вселената, звездната,
а за нея тъй мъничко знаем.

Тя ни праща съновни послания!
Полетете, деца на звездите!

Свършва чудният сън със мечтания
и в сълзи се събуждат очите...

ПОСЛЕДНИЯТ ВЛАК

Ще потегля със влака на бъдни тревоги
и по всичките гари ще спра.
Ще събирам сълзи и усмивки от огън.
Бели рози и птичи пера.

Ще поседна на дървени пейки в чакалните
и със поглед ще търся следи.
Най-красивите мигове. Най-нереалните.
Два билета. Море и звезди.

Ще поспра в кафенетата с маси олющени.
Ще поръчам горчиво кафе.
Ще разходя нозете по перони опушени
да си спомня лица, гласове.

Да си спомня, че всяко красиво сбогуване
бе надежда за връщане пак.
Да призная, че всяко съдбовно пътуване
има смисъл с последния влак.

А последният влак, уморен от тревоги -
глухо тътне и тъжно тръби.
Колко много любви ми махат за сбогом.
В други влакове. С други съдби.

ОТВАРА ОТ ВЪЗДИШКИ

“Ако в чая въздъхнат горчиви треви
и потръпне червената риза на клена...”

Калин Донков

Върху топлата плоча на моя живот
къкри чайник с горчива отвара.
Аз събрах й тревите под звездния свод
и омесих ги с мъдрост и вяра.

Първо стъпки оставих. Натисках с пети.
В тези ямички плаках несретен.
По сълзица във всяка - скръб по чисти мечти
и печал за живота безцветен.

От сърцето си семе за билки избрах.
Всяко семе – с копнеж и тревога.
И така семената надълбоко посях
и горещо се молих на Бога.

Мина време. Угаснаха много лета.
Своя цвят си меняха косите.
Като тъжна орисница бе младостта.
С мен поплака. Прибра си мечтите.

И тогава се втурнах по стръмния склон
да намеря следите предишни.
Тези билки, посяти със болка и стон.
Тези тъжни, горчиви въздишки.

Бяха никнали те. Избуяли навред.
Не едничка, но цяла градина.
Има чай за душата на добрия поет,
който някак безславно премина.

Тъй седя си самотен. Протягам ръце
и се топля от спомени живи.
Пия чаша с отвара. И по мойто небце
светят тъжни въздишки горчиви.

ВРАБЧЕТА

Не ми повтаряй колко сме пораснали.
Спомни си - бяхме някога врабчета.
Готови да кълвем мечти по масите
и да хвърчим със празни портмонета.

Животът оцвети ни бързо в сивото
и ние бяхме с перушини сиви.
Цвърчахме живи. Търсехме красивото
и пак си бяхме истински щастливи.

Във зимен студ треперехме по жиците,
прелитахме под чуждите навеси.
И пак с надежда виждахме трошиците
и въздухът кънтеше с наши песни.

Не ми повтаряй колко сме пораснали.
Остава си врабче душата синя.
Наместо туй дари ме с малко щастие -
крило прости над мойта перушина!

И нека с теб си бъдеме хвъркати.
С промяната едва ли бихме свикнали.
Но по-добре - мечтатели чудати,
човеци, от любов изчуруликали.

РИЦАРСКИ ДУЕЛ

Кръстосахме шпаги и смело се бихме
за нейния поглед и свян.
Бутилки от старо бургундско изпихме,
но никой не беше пиан.

С писма към сърцата под тежките брони
тя двама ни в миг заплени.
И в миг изветряха морални закони
и клетви от минали дни.

Получихме рани. Дълбоки, кървящи.
Смъртта се усмихна дори.
Тя даде ни кърпички - бели, изящни -
и весела чувствата скри.

Накрая, по тъмно, очаквахме тихо
кого ще отхвърли без жал.
Последна бутилка бургундско изпихме
от рицарска скръб и печал.

Но смях се разнесе - по мъжки сърдечен.
А кралят извика към нас:
“Дуелът ви, рицари, беше обречен!
Безумна е вашата страст!

Че моята щерка е вече сгодена
за принц от съседна страна!”
О, болка жестока! О, мъко свещена!
Защо си с лице на жена?

Отпуснали шпаги си тръгнахме в мрака.
Последва ни кралският смях.
“Обичам те, братко!” - душата изплака -
“Мечтите са пепел и прах!

Но нашите, мъжките, рицарски думи
отново са пълни с искри...”

Тъй тръгна утехата с лъч помежду ни,
а пътят в гората ни скри.

МЛАДОСТТА СИ ОТИВА

“Младостта си отива и е ясно това
не от белите жички по моята глава...”

Недялко Йорданов

Бързай, изгреве мой, да предвариш
подранилия залез във мен.
Над сърцето той вече стоварва
тежки мисли - финален рефрен.

“Младостта си отива...” - ми пеят
посребрените мои коси.
И мечтите, уви, не живеят -
силен вятър ги в миг покоси.

“Младостта си отива...” - почуква
остра болка във гръдния кош.
А сълзите предателски рукват
и в очите прокрадва се нощ.

“Младостта си отива...” - хлапачка,
ненаситна на радост и страст.
Като хвъркнала мигом капачка
от шишето във празничен час.

“Младостта си отива...” - живяна
не наяве, а някак насън.
Като тежка църковна камбана,
скрила в спомени сетния звън.

“Младостта си отива...” - без сбогом.
Без дори да остави следи.
И ми липсват... Ах, липсват ми много
всички нейни луни и звезди!

Бързай, изгреве мой, да предвариш
подранилия залез във мен!
Нека пламнат в сърцето пожари!
Нека в младост трептя възкресен!

НА БЕЛЕРОФОНТ

Донесе ти красивият Пегас
безумие и болка в самотата.
Кръстоса с него синия атлас.
Перо за стих получи от крилата.

Сълзите ти - въздишки на дете,
в мастило се превърнаха, зовящи
поезия сърцето да плете
от чувства чисти, светли и любящи.

От тиха скръб ти бисери роди.
Събра ги във небесна огърлица.
И пееше във твоите гърди
една неизлетяла още птица.

Химерата на всичко сложи край.
Убита уж, остана несразена.
Мечтата за лиричния ти рай
приключи със надежда просълзена.

Отиваш си, навярно съкрушен
във дебрите на вечната забрава.
Но не унивай! Бял и вдъхновен
лети Пегас в небесната си слава!

НАСТРОЕНИЕ

Листопадно промъква се есен
над косата ми, вече сребриста.
Хремав нос над реката повесил
вятър върбови клони залисва.

Небосводът, облечен във сиво,
земеръсно в безкрая кашлюка.
Капки дъжд ме докосват свенливо
да избягам от дневната скука.

Притъмнява. А после проблесва,
Слънчев лъч ми намига отгоре...
Тъмен облак кичура си сресва
и светкавично нещо мърмори.

Замечтавам. Отнесен дъждовно.
А косата ми вече младее.
И е мокро във мен. И любовно.
А в стихията радост ме рее.

Листопадно промъква се есен.
Дъждовито ми шепне в ушите.
И политам след миг - безтелесен
в освежения свод на мечтите.

ЛИСТОПАДИ

Наоколо се гонят листопади.
Едни листа със други се прегръщат.
Напомня есента, че бяхме млади
и времето назад не се завръща.

Във жълтото на спомена се смеем.
Провиждаме се, някъде самички.
Красивите си младости живеем
от чувства като пръснати лунички.

Отлита всичко. Тленно пожълтява.
Листа танцуват някак си прощално.
Какво ли още с тебе ни остава?
Илюзия за нещо нереално...

Утеха, че в душите си сме млади -
напук на слепочията в сиво.
Наоколо се гонят листопади.
И хем е тъжно, хем ни е красиво...

ВЕТРЕ МОЙ!

Синеоко - утрото ме гали.
Жълтолика - шепне есента.
Будят се копнежите заспали.
В стаята мирише на листа.

Цяла нощ в прозореца отворен
вятърът прохладен е играл.
И с палитра, грабната отгоре
своето изкуство е разстлал.

Златозарна есенна картина.
Как да стъпя? Трябва да летя...
Жълт килим изронена невинност.
Боже мой! Реална ли е тя?

Всеки лист е белег на вълшебство
и жълтее в нежния килим.
Сякаш се събуждам в ново детство -
под дърво след сън неповторим.

Сякаш мама с доброта ме гали
и ми дава дюля във ръка.
И лъчи се смеят, засияли,
като рибки, блеснали в река...

Ветре мой! Красиво ме усмихна!
Нарисувай всичко вътре в мен!
В нежността ти ще мълча притихнал -
с миналото детство прероден.

Полети дълбоко във душата -
като сън под стари небеса.
Виждаш ли сълзите ми в ръката?
Те са от зениците роса...

Моля те, не спирай и рисувай
жълти багри в есенно сърце.
За награда в стих ще разцелувам
твоего невидимо лице...

ЛИСТОПАД ОТ СТАРИ МЕЧТИ

Ще пристъпиш ли в моята есен,
в листопада от стари мечти?
Аз те чакам, наивно отнесен,
пред дома си разтворил врати...

Пия чай от събудени чувства.
Щипка блян съм поръсил за вкус.
А е пусто наоколо. Пусто...
И светът ми от есен е пуст.

Като шепи на черна вдовица
е гнездото на сивия клон.
Няма шум от прелитаща птица.
Няма звън, няма звук, няма стон.

Всичко живо следите е скрило.
Даже съчки не пукат край мен.
От шубрака мирише на гнило -
стара шума умира във тлен.

Глътка, две... Даже чаят ще свърши,
а от бляна любов ще дъхти.
Ти не идваш... Нима ми се скърши
листопадът от стари мечти?

Не пристъпваш... Дори те разбирам.
В друг сезон твойт дъх би цъфтял.
В късна есен самотно прозирам -
изтъкан от копнеж и печал.

Остарявам без теб. Листопадно.
Не прилича октомври на май.
Пак съм влюбен. И пак ми е жадно.
Може би ми е време за чай...

В ТАКАВА НОЩ...

В такава нощ не може да се спи.
В сумрака пеят ангелите звездни.
До вятъра ухо да прилепи -
човек ще ги усети, и изчезне...

Ще полети, издиган на крила,
над облаците, чак в мъглявините.
И в тяхната божествена мъгла
ще си разгъне ложе на мечтите.

В такава нощ не може да се спи.
Мечтателят би станал повелител.
Би стигнал до Едем - да потопи
нозете си дълбоко във водите.

И с дъх, подобно четка на Творец,
той своя шепот дълго би рисувал,
та думите му в белия дворец
Самият Бог усмихнат да дочува.

В такава нощ не може да се спи.
Добрата вечност жадно ме привлича.
Звездите се събират на тълпи
и всяка шепне колко ме обича.

В такава нощ, родена от любов,
не се затварят будните клепачи.
Ела до мен! И нека с благослов
да полетим - безплътни и прозрачни!

В ДРУГ СЕЗОН...

Скоро вятър ще духне. Ще изсъхнат листа
в некролози на жълта раздяла.
В самотата ми глуха ще пълзи есента
и ще вмъква студа си през шала.

Разклонена, душата, ще напомня за клен
или диря от речни корита.
Листопадна любов. Мимолетност от плен.
Даже птица, която отлита...

Топъл дъх. И кратунка с неизпита вода.
Глътки изворна, бистра омая.
Ако просто си тръгваш - остави ми следа.
В друг сезон ще догоня безкрая...

НОСТАЛГИЧНО

В безрадостния танц на листопадите
жълтее в тихи мисли мъдростта.
Безсилни пред стените на преградите
стареем като есенни листа.

А в строги папиларни очертания
енигмите животът си реди.
Надеждите се сменят със страдания.
Трапчинките - със бръчкави следи.

И няма вече чувствена романтика
да върне бързо времето назад.
Младежът - до хлапето със тирантите,
а старецът - до юношата млад.

Остава есен - чувствено пречистена,
през погледа в душите да чете,
разгърнала потулената истина,
че всичко в нас старее, щом расте...

До миг на закъснялото опарване,
облечено с предчувствие за край.
Наоколо жълтее, а си вярваме,
че в края на октомври идва май...

НЕСБЪДНАТОСТ

В несбъднатост надеждите стареят.
Старици в парка, ровещи листа.
Над тях безмълвен властва суховеят -
любимият слуга на старостта.

Една на друга болките си плачат
и всяка иска в мен да се теши.
В алеята на спомените крачат
да търсят лъч от влюбени души.

Но сянката е винаги едничка -
самотникът, приведен над тефтер,
и музата, готова като птичка
да полети през синия безмер.

Какво да сторят? Или как да върнат
избягалите дни на младостта?
Защо светът отчаяно посърна
в килима на въздишки от листа?

Не са ли неизречени присъди
любовите, в които скърца лед?
Една надежда вярва, че ще бъде,
а после гасне в нечий поглед блед.

След нея друга стъпките ѝ гони -
дано докосне пролетна мечта.
Но идва суховеят - да изрони
на мислите зелените листа.

В несбъднатост надеждите стареят.
Неспомнен остарявам. Невидян.
А в друг живот мечтите ми се реят
и някой сбъдва чистия ми блян.

МОЯТ ДЪЖД

Вали дъждът. Съчувствие и песен.
Прегръдка от далечен небосвод.
И някак си, от капките отнесен,
валя и аз в едничкия живот.

Превръщам се на струи, и на вади.
Валя в сърца. В разплакани мечти.
Блестя от остарелите площади.
Шуртя по непритворени врати.

Копнея за чудаци без навеси.
За мокрите сандали и палта.
Да пея дълго чистата си песен.
Да напоя градини и цветя.

А после, щом небето просветлее,
и се превърна в спомен отпреди,
да шепне някой:
Моят дъжд къде е?
Как искам още дълго да бразди...

ПЪСТЪР КАРНАВАЛ

Стари чувства. Пъстър карнавал.
Приказки от ракла на тавана.
Някога щастливо съм мечтал
своята любов неразпиляна.

Дим и огън. Цвилещи коне.
Мечки, гъдулари и катуни.
Маминото празно портмоне.
На гъдулка трепналите струни.

Чудна билка в шарено котле.
Къкрене от песен неизпята.
Сладък дъх от захарно петле.
Люлка - като полет над земята.

Стари чувства. Пъстър карнавал.
Минала момчешка одисея.
Може би мечтите надживял -
някак си престанах да копнея.

ВЯТЪРНА МОЛИТВА

Вятърът, обръгнал от неволи,
в полъх се превръща и трепти.
С моя дъх поискал да се моли -
вече е готов да прошепти.

С капки от дъждувашката есен
обичта ми той ще сподели -
жребият, в съдбовното принесен,
като кръст от слънчеви стрели.

В мокра орисия за номади
двамата ще скитаме в степта.
Той - с копнеж по бурни листопади,
аз - по неотворена врата.

И зовът ни, станал бяла птица,
чудото ще гони, окрилен.
Все едно дали е за светица
или есен в дъх неприютен.

Вятърно все още те мечтая,
есенна у моя свят да спреш -
за да вдъхна твоята омая,
миг преди да ме попари скреж.

ЕСЕН, ДОШЛА ДО СЪРЦЕТО

Пак ваят дъждовете над мен
в тази есен, от облаци жива.
И от тихи мечти напоен
моят блян като стих ги излива.

Капкоструен - небесният свод
с мъдра песен трепти от простора,
че водата е светъл живот,
подаряван на сухите хора.

И когато, прогизнали в плач,
се обикнат в съдбовната киша,
ще усетят, лишени от здрач,
как след прошка най-леко се диша.

Пак ваят дъждовете над мен
своя Свят тайнопис от Небето.
Мокър свят - от води покорен...
Като есен, дошла до сърцето...

ЕСЕНЕЯ...

Есенея... Не питай защо, докога...
Аз съм вече сезонно зависим.
И в очите ми влиза листопадна дъга,
на която магията ти си.

Есенея... Дъждуван от стари следи
на отминали дни в забрава.
И ръмящо небето своя стих ми реди
как зеленото все пожълтява.

Есенея... И в мъдрия свой кръговрат
сам светът ми от цвят се покрива.
Уморих се да бъда в мечтите си млад.
Може би старостта е щастлива.

Есенея... Сребристо ме гони цъфтеж
от лъчисто отминало лято.
Прегърни ме! Животът е верен копнеж
да превърнем среброто на злато.

Есенея... Не питай защо, докога...
Може би съм Есенин в позлата...
И се вмъква едва доловима тъга,
от която сълзят сетивата.

ПРЕДЧУВСТВЕНА ЕСЕН

Земята бавно пожълтява
от есенното злато.
Но още вътре в мен остава
усещане за лято.

И както чаша старо вино
омайва сетивата,
така и спомените в синьо
пленили са душата.

Безгрижни птици в гъсталака
допяват песни летни,
дори дъждът унил да трака
по клоните им цветни.

А вятърът да ги подканя
за полет най-далечен.
Пристигай, есен златоткана!
Мъдрувай в стих изречен!

Зова те в горската дъбрава,
изсъхнал след вълните.
Че в теб душата ми пресява
най-скъпото от дните...

СБОГУВАНЕ

В предчувствия тъгувам обезлистен.
От сбъднати тревоги уморен.
И късна есен вее поривисто
прощалната си изповед за мен.

“Отивам си. След мене идва зима.
Обрулих те в студения си дъжд.
Животът още дълго ще го има,
но ти дълбоко вярата задръж.

Листата зеленееят и изсъхват.
Тъй крехки - като думи в кръговрат.
А чувствата забавят и задъхват
сезонно повторимия ти свят.

Отивам си. И нека те прегърна,
че утре бяло теб ще заскрежи.
Но някога отново ще се върна.
и всичко между нас ще продължи...”

Последното листо ми се откъсна.
Поиска да хвърчи, но не успя.
А аз, отпратил есента си късна,
при корена се сгуших да заспя.

ЕСЕННА МЪДРОСТ

Врълхита ме последната ми есен
и брули вятър жълтите листа.
С невидим квас, в сърцето ми омесен,
готов съм да последвам мъдростта.

Тя винаги тогава се събужда
когато се привършва кръговрат
и в себе си творецът има нужда
да се усети в горното богат.

Опитвайки на залез да се сгреят
пристъпват старци в тъжния сезон.
С бастуните почукват, и немеят,
забравили най-скръбния си стон.

Листа, които в битка с листопада,
изгубили са летния си цвят,
и рано или късно всяко пада
във шумата на преходния свят.

Какво ли ще ги стопли, щом са тленни?
Остава ли копнежът им зелен?
Душите, уморено-скъпоценни,
надмогват ли над старческия плен?

Не! Не това е писано за всички!
Дори и в есен блика пролетта!
Но трябва да са борови иглички,
а не големи дъбови листа...

Последната ми есен ме врълхита.
Смалявам се. Не ща да съм листо!
Една игличка искам, упорита,
готова да живее две по сто...

Все още да е свежа и зелена,
и всички да дарява с кислород –
това е мъдростта ми, споделена,
със пътника към Вечния Живот.

СВЕТЛО-АРХАИЧЕН

Пребъдвам светло-архаичен
сред тъмния модерен свят
и сякаш на дърво приличам,
приело своя листопад.

Че всеки лист е стих написан,
роден от слънчеви лъчи,
а аз от слово съм орисан
и то в съдбата ми личи.

Лесът на есен пожълтява.
И аз жълтея, леко стар.
В смола животът ми остава –
сълза, подобна на янтар.

А тя към древното привлича.
Събужда вяра в паметта.
Духът ми изгрева обича,
дори да идва вечерта...

Сърцето пролет си жадува,
приело есенната скръб,
и в тихи словеса мъдрува
под някой стар вековен дъб.

Какво пък? Още съм обичан,
дори да ме обгръща хлад...
Пребъдвам светло-архаичен
сред тъмния модерен свят.

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени